

Fortalesa emocional

ACTITUD. A l'acte de la Pompeu Fabra de la concessió del Guardó d'Honor a qui va ser la presidenta del seu consell social, Mercè Sala, l'expresident Felipe González va elegir parlar d'actituds.

JOSEP-MARIA URETA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 23.05.09

Aquesta vegada sí. Hi va haver acte acadèmic, en la més àmplia accepció, en record d'una economista apassionada per la seva professió, que va exercir bona part de la seva vida càrrecs públics. D'impedir que es tractés d'una còpia de tants actes autocomplaents a què tan aficionat és aquest país se'n va encarregar Felipe González. Es tractava, i es va aconseguir, de dir que Mercè Sala, regidora --quan el 1979 no es deia així-- de Barcelona, presidenta de Renfe, impulsora de diàlegs i debats, governessin o no els seus, els socialistes, va fer bé el seu treball fins a la mort ara fa un any. El més inesperat va ser que es va encarregar de fer-ho, amb precisió de mestre en oratòria, Felipe González, tot i que la seva relació amb Sala era escassa.

Tot va canviar quan l'acte va començar amb la projecció del discurs que Sala va dedicar a la graduació dels alumnes del 2006. Va dir, entre altres coses, que "el secret de la meua vida ha estat fer el que realment m'agrada, ser economista". González ho va sentir, en català, va deixar els seus papers, i va atacar. Va dir que l'homenatjada tenia "compromisos amb les idees, però no amb una ideologia, perquè va saber ser pragmàtica". No va evitar al·ludir al seu caràcter difícil: "Era la dona forta, en termes bíblics" (*mulier fortis*), pel caràcter intemperant de

Sala. Després ho va compensar amb l'elogi que va saber rebutjar els "consensos plastilina", els que només serveixen per quedar bé.

Però on va estar sembrat el polític en actiu --així ho va reconèixer--, González, va ser en frases sintètiques difícils d'interpretar. En va dir dues, d'antologia, que es podien reconèixer en Mercè Sala: "Fortalesa emocional i intel·ligència operativa". I "autonomia personal significativa". ¿Brindis al sol d'un sevillà madur i seductor? No ho sembla. Més aviat una invitació perquè en la vida pública es recuperin valors de l'exigència, que Felipe va dir reconèixer en la trajectòria de la guardonada.

Més aplaudiments del que era previsible per a una elegia. Eren els *sociates* de la transició, encara en la nostàlgia del discurs --ara en diuen relat-- perdut en la immediatesa de les eleccions.